

Bóng Chiều

Cái bóng chiều ò xuống núi. Cái bóng núi ò xuống rừng. Cái bóng em ò xuống lòng. Thương là thương chi lạ!

Nhớ Trường Sơn núi cả, nhớ Cửu Long sông dài. Cái bóng chiều khôn phai trong lòng người lữ thứ...

Cái bóng chiều là gió, là chút nắng hoàng hôn...bóng con thuyền chập chờn...chập chờn làn sóng biếc...

Quê Hương non nước Việt, ba đỉnh núi Ba Vì, một con sông Hương Thủy...mấy ngàn năm tang thương!

Đó là nghĩa Quê Hương? Đó là tình Làng Xóm...Hay đó là con đom đóm chỉ lối về trong khuya?

Khi không nhắc chữ Về! Nghĩa là đi đã mãi? Hay không nghe ai nói nên mình nói một mình?

*

Cái bóng chiều lặng thinh. Cái bóng núi gờn gợn. Cả cánh rừng mơn trớn bàn tay ai vuốt ve?

Bàn tay, ôi đê mê...Một chữ Về, tha thiết...Ra đi là đi biệt? Trở về là khói sương...

Dran rồi Filnôm, Bồng Lai rồi Định An, đường cao con dốc đứng...Cái bóng chiều đứng chững...

Đứng chững chờ ai về?

Gió chải em tóc thề. Gió chải anh nỗi nhớ. Nhớ lần đầu bỡ ngỡ, nhớ bây giờ bao la...

Đèo Prenn nước sa từ cái nguồn nào vậy? Từ mắt em, lệ chảy? Từ mồ hôi, tóc bay?

Em ơi, nghe nói, này: Đường xa ai đã mở? Biển dâu vì đâu có? Một ngày...Cuối Tháng Tư?

Trần Vấn Lệ